

[Zpět na seznam knih](#)

Obsah ukázky

Yvetta Simonová, rozená Roubalová

Předmluva

Doba, do které se narodila

Yvetta Simonová dnes (2. vydání 2004)

Yvetta Simonová dnes (3. vydání 2015)

Yveta Simonová, rozená Roubalová

zpěvačka, herečka

Narozena 4. 11. 1928 v Českém Brodě, okres Kolín. Vystudovala obchodní školu v Praze a potom soukromá studia zpěvu, klavíru a hudební teorie u profesorů J. M. Fiedlerové, H. Vávry, F. Carpiho, R. Rosnera a M. Vojtěcké. Začínala jako herečka na bratislavské Malé scéně. Působila postupně s orchestry Jiřího Procházky, Zdeňka Bartáka a hlavně Karla Vlacha. Projevila se i pěvecko-herecky v divadlech Na Fidlovačce a v „Karlíně“. Proslula jako sólistka (Já jsem zamilovaná, Lampióny...) i v duetech s Milanem Chladilem (Děti z Pirea, O nás dvou, My dva a čas...) Perfekcionistka, oblíbená celá desetiletí u širokých vrstev spíše konzervativnějšího publika. Natočila hodně přes 500 gramofonových snímků. Yveta je stálým hostem v televizi i v rozhlase a pokračuje ve své koncertní činnosti. Navštěvovaná jsou nejen její vystoupení s velkými kapelami, ale také klavírní recitály. Ve slavných duetech Milana Chladila důstojně zastupuje Milan Drobný. Ačkoli je to k nevíře, Yveta Simonová má už pravnučku Elišku.

Autogramiáda v Galerii časopisu Květy

[Zpět na začátek ukázky](#)

Předmluva

Nosím v levém uchu náušnici, která hlásá mou rockovou příslušnost. Mám i duši, ta oproti náušnici není vidět, ale je, odhaduji, minimálně ze dvou třetin potetovaná touto vírou a filozofií mé generace... Někteří z těch, co přišli po nás a pro které začíná datum „nula“ dnem, kdy rock oslovil je, můžou vzhledem k širokému úhlu záběru mé práce o mé rockové příslušnosti a víře pochybovat. Je to jejich právo. Přesto mi nikdo neodpáře desítku autorských alb Blue Effectu, Bohemie, Mahagonu, Synkop, SLS a Olympiku... Bylo to v nějakém rockovém klubu. Rád si povídám s mladšími a někdy se mi i zdá, že je to vzájemné. Ten klub býval kdysi vinárnou a já jsem začal vyprávět, jak jsme zde seděli kdysi s panem Vlachem...

Ne špatný a ne nevýznamný kytarista, opilý víc sám sebou než alkoholem, kterého taky neměl v sobě tenkrát nejmiň, prohlásil: „Vlach? Kdo to je? Neznám...!“ I když už miň než dřív, jsem stále povahy prchlivé, a tak jsem odpověděl: „Ty vole! Kdyby nebylo pana Vlacha, tak bys tady dneska s tou kytarou nestál!“ Sám jsem si nikdy nepotrpěl na přehnané uctívání autorit, ale když jsem měl to štěstí a potkal jsem živého Jaroslava Seiferta a padli jsme si do oka, nemohl jsem tu noc usnout... Tohle rozechvění u těch, co přišli po nás, dost postrádám. Snad ten virus nedůvěry a nezájmu o cokoli dřívější zasel do nich minulý systém. Ale jistotně vím, a je ten objev čeká, že bez spojitosti s minulostí prostě nejsme, i když si myslíme, že jsme nejvíc...

V Americe nikdo neříkal Sinatrovi, aby se „vrátil do hrobu“. Naopak, při televizním přenosu jeho narozenin se mu rockeři klaněli a byli šťastní, že si s ním můžou zazpívat... U nás jsou vyzývání „k návratu pod kytičky“ podstatně mladší a nebere se v potaz, čím nás obohatili, ani jací byli a jsou... Básník John Donne, Shakespearův současník, napsal: „*Neptej se, komu zvoní hrana, neboť věz, že zvoní tobě...*“ Vlastnost zapomínat na ty, kteří něco udělali a vlastně nás nastartovali, mi vždycky vadila. Možná i proto jsem napsal tuto knihu. I když jsem se tím dostal do „krajiny swingu“, náušnici si z ucha nevyndám. Yvetta nosí dokonce dvě...

Jsem to já jak zamlada

Stejně věci mě napadaj

Stále mám stisk buldočí

K tomu pár vrásek u očí

Názory jsem málo změnil

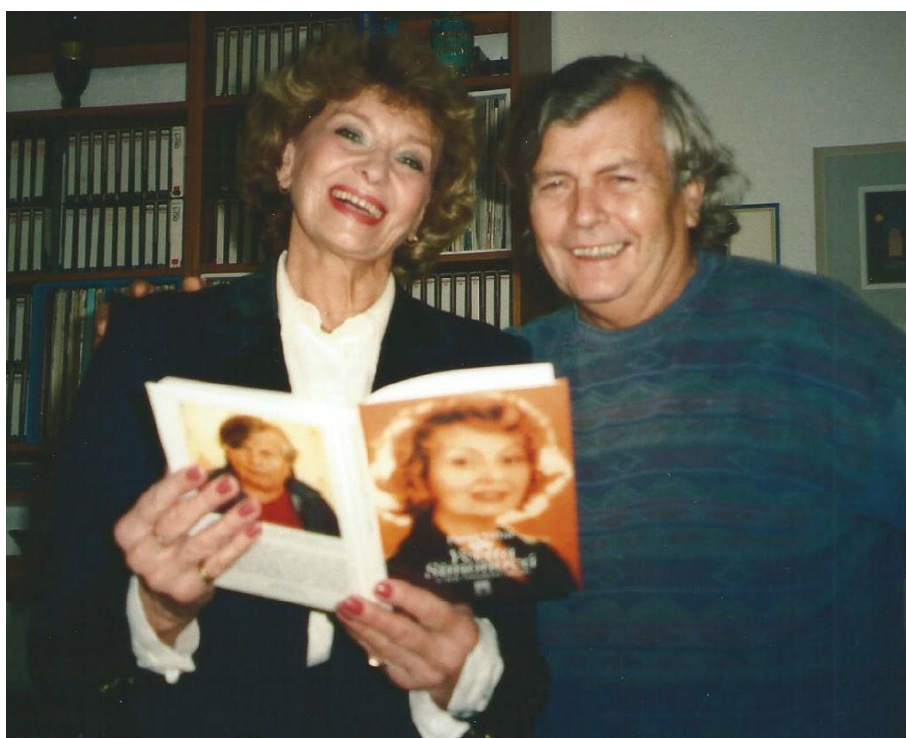
Muziku mám rád

Co jsem cenil

Cením dál

Už zřejmě napořád

Svůj rád

[Zpět na začátek ukázky](#)

Doba, do které se narodila

Rok 1928.

Rok před „Černým Pátkem“ na newyorské burze, který rozpoutá celosvětovou hospodářskou krizi a ta, i když nepřímou, následně povede k nástupu nacismu v Německu a tím i k dosud největší válce zvané „druhá světová“. Rok před vynálezem dvojoké zrcadlovky Rolleiflex, fotoaparátu na svitkový film, který mnohokrát zachytí pompu i hrůzy této války. Rok prohlubující se krize v „naší“, sedm let mladé, budoucí „rodné a milované KSČ“, kdy se začíná výrazně prosazovat „gottwaldovská větev karlínskejch kluků“, jejíž stalinská orientace nás v budoucnu bude stát čtyřicet let života a ovlivní všechno, od zbytnělého těžkého průmyslu přes ztrátu humoru až po zákazy jednotlivých písniček. Rok před vznikem trojice Voskovec-Werich-Ježek v Osvobozeném divadle, která nám po několik generací bude oproti „rodné straně“ zalívat humorem i písničkami šedou vyprahlost...

Rok 1928.

Na světě je už přes dva tisíce jazyků a domluva je čím dál tím těžší. Norský polární badatel Roald Amundsen, první člověk, který vstoupil na jižní pól, zahynul při výpravě uspořádané pro záchranu dalšího polárníka, generála Nobileho. (V jeho výpravě byl členem náš mladý vědec František Běhounek. Nobileho výprava byla zachráněna a Amundsen ne.) Anglický bakteriolog, tehdy ještě ne Sir, Alexander Fleming objevil nejvýznamnější lék století – penicilin. Jsou uskutečněny první pokusy s tryskovými letadly, poprvé na veřejnosti je promítán zvukový film, je vynalezen encefalograf umožňující hlubší vyšetření mozku.

Rok 1928.

V Paříži byl uveden, samozřejmě se skandálem, první surrealistický film dvou španělských umělců, režiséra Luise Buñuela a malíře Salvadora Dalího, Andaluský pes. Další šokující událost zažila pohodová valčíková Vídeň v podobě opery – oratoria Oidipus Rex dvou géniů, básníka Jeana Cocteua a skladatele Igora Stravinského. V Amsterdamu probíhají IX. Letní olympijské hry, kde v plaveckých disciplínách exceluje budoucí „nejslavnější filmový Tarzan všech dob“, Johnny Weissmüller.

V Berlíně má svou premiéru Třígrošová opera, zvaná také Žebrácká, Bertolda Brechta a Kurta Weila, ze které je song Žralok zuby má jak nože... a ten zná díky podání Louise Armstronga a Miloše Kopeckého každé malé dítě dodnes.

Čerstvý šéf opery Národního divadla, skladatel Otakar Ostrčil, uvedl operu Věc Makropulos, kterou podle dramatu už světového Karla Čapka složil tehdy ještě „nesvětový“ Leoš Janáček. Šestadvacetiletý německý fyzik Werner Heisenberg formuloval své poznatky o vlastnostech protonu a neutronu atomového jádra a tím přispěl svou mincí na budoucí „největší dárek“ pro lidstvo, atomovou pumu.

Rok 1928.

Jiřinka Fikejzová, budoucí atletka, doktorka filozofie a textařka, která se v budoucnu s naší protagonistkou nejednou setká, je rok „stará“.

V SSSR začala první pětiletka, československá koruna má jeden z nejlepších kurzů v Evropě, T. G. Masaryk je ve světě uznávaným filozofem a státníkem a doma milovaným „tatičkem“. Edvard Beneš, šéf všech diplomatů, je mezinárodně vážen, ale doma nemilován, dámy jsou skutečnými Dámami a nedají bez klobouku ani ránu.

Rok 1928.

Amerika i Evropa „tančí na sopce“ zatím ještě bezstarostně horečně, dobové synkopické tance „dětí jazzového věku“... A do toho všeho se ve znamení Štíra, 4. listopadu 1928 v Českém Brodě, poprvé ozval tehdy ještě neškolený hlas děvčátka Yvetty Roubalové, kterou za pár let budou znát a poslouchat miliony lidí jako Yvettu Simonovou.

[Zpět na začátek ukázky](#)

Yveta Simonová dnes (2. vydání 2004)

Sedm let uplynulo a my opět sedíme s Yvettou ve třináctém patře dejvického činžáku...

Přišli jsme totiž zjistit, co se všechno stalo od časů minulého století, kdy byla naše společná knížka dokončena. Moje žena Marie „Bystrá“ manipuluje s kazetákem, Yveta připravuje obloženou mísu a všichni „meleme páte přes deváté“. Mám pocit, že bych těm řečem měl dát nějaký směr působnosti a velikost... Jedno je ale patrné na první pohled. Yveta dobře vypadá, je plná energie a těší se na budoucnost. Mám z toho radost, protože se neskromně domnívám, že jsem k tomu trošku přispěl naší společnou knížkou. Poté, co vyšla, Yvettin diář se zaplňoval novými termíny vystoupení a také začala dávat rozhovory v rozhlase a televizi, kterých se dřív tolik bála...

„No opravdu, Pavle, ta knížka mně vlila novou sílu do těla. Myslela jsem si totiž, že nikoho nebude moje osoba zajímat, ale knížka byla brzy rozebraná. Odezva byla větší, než jsem si vůbec uměla představit. Pamatuješ se přece na autogramiády, kde stály dlouhé fronty lidí. Zájem ale neslábl ani na mých vystoupeních, kde si návštěvníci koncertů v různých městech nosili knížku k podpisu. Ještě dneska, po mnoha letech, za mnou chodí lidi a ptají se po ní, a kdybych měla knižní stánek, mohla bych stále prodávat a podpisovat. Radost a překvapení jsem prožívala i na amerických zájezdech pro krajany, kdy mi nosili knížku s prosbou o věnování. Kde ji vzali, nevím, ale „dobyli“ jsme i Ameriku... Opravdu žádostí o má komorní vystoupení

s klavírem pořádně přibylo. Ale nabízela se i jiná práce. Třeba plesové sezóny s kapelou Karla Vlacha, kterou od jeho odchodu vede Jaroslav Dřevíkovský. Zpívala jsem s ní dlouhé bloky směsí svých nejpůvodnějších písniček. Někdy toho bylo až nad hlavu...“

(úryvek z rozhovoru zpěvačky s autorem knížky)

[Zpět na začátek ukázky](#)

Yvetta Simonová dnes (3. vydání 2015)

Od druhého vydání knížky Yvetta Simonová a její osudoví muži uplynulo jedenáct let. Jaká je Yvetta Simonová v roce 2015?

*Je plná energie, má stále u sebe mobilní telefon, snaží se porozumět si s tabletem a za svými příbuznými kousek za Prahu jezdí sama svým autem... Denně trénuje hlasivky, posiluje tělo a naposledy něco málo sní v pět hodin odpoledne. Jakmile přijde zajímavá nabídka, zmocní se jí důvěrně známý neklid v duši, který má tolik ráda, „*najednou se zblázním, vůbec si neuvědomím svůj věk, jenže pak přijdou pochybnosti, jestli to zvládnu, vidím na sobě všechny nedostatky přicházející s věkem a cítím čím dál větší odpovědnost... Každý rok si myslím, že svoji práci zakončím, jenže rozloučit se nadobro s publikem, to si taky umím těžko představit. Čas mě ale donutí, čas je neúprosný...“**

Yvetta Simonová je i ve svých sedmaosmdesáti letech stálíci české hudební scény. Její hlas je slyšet z rádií, s Milanem Drobným jezdí po republice s recitálem, občas si zazpívá s orchestrem Václava Hybše, s malou skupinou Josefa Zímy a samozřejmě i s orchestrem Karla Vlacha. S ním se letos zúčastnila Evergreen tour 2015 českých pěveckých legend po sportovních halách. Legendární zpěvačku si rádi zvou moderátoři do svých rozhlasových a televizních pořadů, pohotově a vtipně odpovídá i na ty nejzáludnější otázky. „*Když před devatenácti lety vyšla tato knížka poprvé, rozhovorů jsem se bála, volávala jsem Pavlu Vrbovi, aby mi poradil, co mám říkat. Ale zvykla jsem si a mezi těmi mladými lidmi je mi dneska fajn.“*

[Zpět na začátek ukázky](#)